

VAN "RRUGA" NAAR "ODOS"

EEN TOCHT OVER DE VIA EGNATIA

Een reis heeft niet altijd een hoger doel, de reis op zich kan al voldoende zijn.

Het is niet nodig om tot jezelf te komen, antwoorden te vinden op je vragen.

Wat belangrijk wordt is het lopen, de ene voet voor de andere, de slaappleats, het water en het eten.

Soms kijk ik mijmerend naar de horizon, hoe zou het zijn de rugzak in te pakken en met mijn vriendin en hond aan te lopen naar andere bestemmingen.

Soms lees ik een stukje over een nieuwe wandelroute en denk dan hoe het zou zijn deze route te lopen voordat de grote groep wandelaars hem heeft ontdekt.

Het komt ooit voor dat zo'n route blijft hangen in mijn gedachten en ik er na een hele tijd weer aan denk.

Zo ook met de Via Egnatia. Een aantal jaren geleden heb ik ergens een verslag gelezen over deze nieuwe route. Ergens in mijn achterhoofd is deze route blijven hangen en na wat zoekwerk vind ik de nodige informatie. Als ik meer ga lezen en me ga verdiepen in de achtergrond kan ik de route toevoegen aan mijn lijstje "nog te doen".

Ik vertel mijn collega Michiel over de route en hoe geweldig het zou zijn deze wandeling te kunnen maken. Wat het gevoel is voor de eerste toeristen uit te lopen en het avontuur op te zoeken en de zaken zelf te regelen.

Dan is de kogel door de kerk, Michiel ziet de wandeling ook wel zitten en zou graag met mij meegaan. Het is ergens in Februari 2015 als we het besluit nemen dat het dit jaar dan moet gebeuren, en eigenlijk nog voor de vakantie dus ergens in April Mei zou het beste uitkomen.

Inmiddels heb ik het boek over de wandeling binnen en kan een beetje een planning maken hoeveel dagen de wandeling gaat duren. Na kort overleg door de werkgever krijgen we groen licht om aan de reis te beginnen.

De route loopt over de oude Romeinse snelweg van Durrës in Albanië naar uiteindelijk Istanbul maar ons einddoel ligt in Griekenland.

Het pad is nog niet gemarkeerd maar met het boekje krijg ik ook alle GPS coördinaten die we mogen gebruiken om onze weg te vinden, geen overbodige luxe zal achteraf blijken.

De voorbereidingen en de voorpret zijn begonnen, alle dingen die we denken nodig te hebben worden aangeschaft of ergens uit de kast gevist.

Er wordt flink gewandeld om te wennen aan de schoenen, de rugzak en het lopen zelf.

Op 10 april worden we door onze partners naar het vliegveld van Weeze gebracht en vliegen we naar Bari in Italië.

Van hier uit zullen we de veerboot nemen naar Albanië, die moeten we ter plekke regelen, net zoals de rest van de route. Het enige wat we hebben is ons boekje en mijn GPS met de coördinaten van de wandelingen en natuurlijk onze volgepakte rugzakken.

In mijn rugzak zit ook een flink aantal pennen die ik bij een school, een steunpunt van de Via Egnatia, wil achterlaten.

De vlucht naar Bari verloopt voorspoedig en zoals met de meeste vluchten van Ryanair landen we weer op tijd.

Als we onze rugzakken van de band hebben geplukt en de netzak eraf hebben gehaald nemen we een taxi richting haven. De chauffeur weet waar we moeten zijn voor de tickets voor de ferry naar Albanië en helpt ons met de rugzakken.

Bij de balie blijken alle goedkope hutten al te zijn volgeboekt en nemen we een iets duurdere hut. Het is een prettig idee dat we onze rugzakken hier veilig in kunnen achterlaten.

Het is vrijdag en heel veel Albanezen werken in Italië en gaan het weekend naar huis.

Alle openbare ruimten van de ferry zijn bezet door Albanezen, ze hangen in de stoelen en op de banken, liggen op de grond in de salon. We drinken een biertje op de goede afloop en gaan op tijd de hut in om te slapen.

Als we 's morgens wakker worden zijn we al bijna aan de overkant, we lopen wat over het dek en zien onze eindbestemming, de stad Durrës in Albanië het beginpunt van onze wandeling.

De veerboot meert aan en de eerste auto's verlaten het schip. Wij pakken onze rugzak en gaan lopend van boord, net zoals de meeste Albanezen.

Het douanekantoor ziet er vrij nieuw en goed onderhouden uit. Bij het loket staat een computer waar onze gegevens moeten worden ingevoerd, alleen zijn wij geen Albanees dus is het iets ingewikkelder dan

normaal. De douanier roept de hulp in van een collega en samen komen ze wel verder, er wordt een stempel in ons paspoort geplaatst op een pagina waar hiervoor het minste plaats is en we mogen verder. De eerste grens van onze reis zijn we alvast gepasseerd.

Als we het douanekantoor uitlopen staan de taxi's al op ons te wachten, de chauffeurs doen hun best ons als klant in hun taxi te krijgen maar ze hebben pech. Wanneer we hen vertellen dat we gaan lopen en wat de bedoeling is van onze reis kijken ze ons een beetje meewarig aan, een blik die we de komende tijd nog wel vaker zullen zien.

We lopen richting centrum en zoeken een geldautomaat om onze eerste buitenlandse valuta uit de muur te trekken. Dit valt nog niet mee, sommige automaten accepteren onze bankpassen niet, andere zijn leeg en weer andere weigeren gewoon dienst.

Als we voor de derde of vierde keer op een automaat aflopen worden we aangesproken door een man: "Probeer het maar niet deze is ook leeg maar ik weet er wel een die nog wel werkt. En als je nog een plek zoekt om te slapen toevallig heb ik een hotel in het centrum".

We besluiten achter hem aan te lopen, tenslotte moeten we toch slapen vanavond. Na een korte wandeling door het centrum komen we via een zijstraat bij het hotel, het ziet er schoon en netjes uit en we zetten onze rugzakken in de kamer. De eerste overnachting is vrij eenvoudig geregeld.

Volgens onze planning beginnen we pas zondag met onze wandeltocht dus hebben we alle tijd om Durres te bekijken.

Deze stad is een oud Romeins station en ligt aan het begin van de Via Egnatia, een weg met een lange geschiedenis.

De weg is het verlengde van de Via Appia vanuit Rome en verbindt Albanië met Istanbul.

De Romeinse legioenen en boodschappers konden via deze weg snel richting het Oost Romeinse rijk reizen. Durres is een leuke stad met een aantal mooie bezienswaardigheden.

We bezoeken het oude theater, de oude stadsmuren en de "witte toren", we lopen door oude straatjes en bezoeken het museum. We lopen omhoog de stad uit naar een vuurtoren waar we een mooi uitzicht hebben over de zee en de omgeving.

Het is ook de eerste kennismaking met waakhonden al dan niet achter een hek of aan een ketting.

's Avonds nemen we nog een biertje in het hotel, kletsen wat met de eigenaar en gaan op tijd naar bed.

Het hotel waar we overnachten ligt aan een zijstraat die uitkomt op een groot, nieuw plein waar men volop aan het werk is. Het blijkt een Italiaans ontwerp en project te zijn en als het klaar is moet het prachtig zijn met palmbomen, brede trottoirs en waterpartijen.

Aan de overkant van het plein ligt een nieuwe moskee die al wel klaar is en zondagochtend worden we door de muezin om 5 uur 's ochtends vanuit de minaret opgeroepen tot het gebed.

Dit is voor ons nog wel wat te vroeg maar echt slapen is er niet meer bij. Na een douche genomen te hebben, wie weet hoe lang weer voor de volgende, pakken we onze rugzak en lopen richting busstation.

Op het busstation heerst een gezellige drukte. De chauffeurs roepen buiten voor de bus om het hardst de bestemming zodat maar niemand zijn bus kan missen, er wordt nog van alles verkocht, passagiers sjouwen met tassen vol de bus in. Al snel hebben we onze bus gevonden en gaan we op pad naar Golem waar de eerste wandeling begint.

In Golem aangekomen hijsen we onze bagage op de rug. Alles wat we de komende weken nodig hebben zit in onze rugzak. We hebben alles goed afgewogen en overwogen maar inclusief water zitten we toch op een kilo of 20. Alleen al mijn tasje "van alles wat" met de batterijen voor de GPS weegt al ruim 1 kilo. Niet zeuren, het is gewoon een kwestie van wennen, en dat de rugzak na verloop van tijd zwaar wordt moeten we maar op de koop toe nemen. Ook hebben we een brief bij ons waarin we in de talen van de landen waar we door heen reizen uitleggen wie we zijn en wat we doen.

De GPS wordt ingesteld, de wandelstokken uitgeschoven en we zijn op pad.

We beginnen op 12 april 2015 aan een wandeling die ons, als alles goed gaat, over 475 kilometer zal leiden naar Thessaloniki in Griekenland. Het eerste stuk is spannend. We moeten wennen, aan het lopen met de rugzak, de nieuwe omgeving, de GPS, elkaar.

De omgeving echter is meteen mooi, we lopen in de buurt van een stad maar horen er niets van.

We worden omringd door heuvels, boerenland, het geluid van kikkers en vogels. De route loopt door geen enkel dorpje of gehucht. We zien in de verte wel een keer wat huizen maar voor de rest is het alleen maar natuur.

De mensen die we tegenkomen bekijken ons in eerste instantie argwanend.

We leren al snel een uitdrukking die we de komende weken veel zullen zien.

Je beweegt je hand, links of rechts, met de palm naar boven gericht van beneden naar boven tot op ooghoogte en kijkt hierbij vragend. De bedoeling van deze beweging, hebben we geleerd, is de vraag "Waar moet je naar toe"?

Als je vervolgens de naam noemt van de plaats waar je naar toe wil en dat je de Via Egnatia volgt wordt er met dezelfde hand een schuddende beweging gemaakt in de richting die je volgens de eigenaar van de hand zou moeten nemen. Een en ander kan worden vergezeld met de woorden Egnatia, Egnatia.

Het heeft de afgelopen tijd flink geregend in de Balkan en ons pad stuit op een riviertje.

Het riviertje heeft een flinke geul uitgesleten en vanaf de kant waar wij staan is het twee meter hoger dan de oever waar we naar toe moeten.

We lopen wat naar links en naar rechts om een geschikte plaats te vinden waar we kunnen oversteken.

Overal echter blijft de steile oever aanwezig.

Ik besluit mijn rugzak over het water te gooien en zelf te springen. Ik kom net wat verkeerd terecht en voel wat pijn in mijn hak en enkel. Michiel gaat voor een andere route en loopt door het water.

Aan de overkant rusten we wat uit.

Er moeten schoenen worden gedroogd en ik moet mijn enkel wat rust geven. Dit had ook verkeerd uit kunnen pakken en het einde van de reis kunnen betekenen.

De volgende keer toch maar beter nadenken en niet van dit soort acties ondernemen.

Michiel begint wat last te krijgen van zijn scheenbeen, een oude wond van een motorongeluk vorig jaar.

Als we in het dorpje aankomen wat ook ons eindpunt is zien we een winkeltje.

We stoppen, zetten onze rugzak buiten tegen de muur en doen wat inkopen.

Op straat voor het winkeltje verzamelen zich steeds meer mensen die toch wel een blik willen werpen op die rare mannen die met een zware rugzak voor hun plezier gaan lopen.

De eigenaresse begint enthousiast te vertellen en haalt een aantal foto's onder de toonbank vandaan.

Vorig jaar hebben twee vrouwen ook de route gelopen en zijn ook bij haar winkeltje gestopt. Ze hebben er zelfs overnacht!

Als wij vragen of er voor ons misschien ook een mogelijkheid is om te blijven slapen zegt ze dat haar man aan het werk is in Italië, en nee blijven slapen kan echt niet.

Ze verwijst ons met de eerder genoemde handbeweging, alleen zijn de woorden Egnatia nu vervangen door hotel, een kilometer of 5 verderop naar een hotel.

We mogen wel onze schoenen afspoelen en krijgen een frisse appel mee voor onderweg.

Onze eerste kennismaking met de Albanese gastvrijheid.

Dus lopen we maar alvast een stuk van de route van de volgende dag en overnachten in een hotel pal naast de snelweg.

De volgende ochtend zijn we op tijd wakker en ingepakt en om half acht zijn we op pad richting Peqin.

Ik heb gelukkig geen last meer van mijn hak maar Michiel's scheenbeen is wel dik en rood.

Het is beter om wat rustiger aan te doen en we gaan na ieder uur wat we gelopen hebben even rusten.

Misschien dat we een rustdag moeten nemen in Peqin, we zullen zien.

We lopen verder door de heuvels. Overal zien we resten van bunkers en zelfs nog complete bunkers. Ook zijn er op verschillende plaatsen nog ingangen in de bergwand te zien. Tijdens de dictatuur zijn in het hele land duizenden van dit soort bunkers en tunnels aangelegd om een eventuele aanval van buitenaf te kunnen weerstaan. Na de val van dictator Hoxha zijn de meeste bunkers opgeblazen en is het metaal eruit gehaald om te verkopen. Wat nu nog zichtbaar is zijn grijze plekken in de bergen waar de brokken beton zijn blijven liggen.

Het laatste stuk van de route, zo'n 2 kilometer, loopt over de spoorbaan naar Peqin.

Het spoor is nog in gebruik maar er komen maar twee treinen per dag, de trein is niet meer dan een oude diesellocomotief met twee wagons erachter. De lokale bevolking maakt ook volop gebruik van dit "voetpad", de trein rijdt niet hard en je hoort hem al van verre aankomen.

Echt fijn lopen doet dit voetpad echter niet. De bielzen liggen te dicht bij elkaar om op iedere biels te stappen maar ook weer te ver uit elkaar om er een over te slaan. Het blijft behelpen, soms op de bielzen, soms met grotere stappen en soms op de spoorrails lopend.

Als we uiteindelijk Peqin binnenlopen worden we aangesproken door een jonge man, dronken of onder invloed van iets anders. Hij vindt ons toch wel heel interessant en roept over straat naar zijn vrienden, probeert Michiel mee te trekken naar een kroeg waar zijn vrienden zitten om wat te gaan drinken maar we hebben hier alle twee geen zin in. We lopen door naar het hotel net buiten het dorp en regelen een kamer voor de nacht. Wel zijn we er vandaag achter gekomen dat we toch meer water mee moeten nemen de volgende dagen. We nemen ons voor per persoon iedere dag de Camelbak te vullen met 1½ liter en dan nog 1½ liter extra in kleine flesjes in de rugzak.

Het is moeilijk om ons verstaanbaar te maken, de mensen spreken soms wat Italiaans, soms wat Duits of Engels maar allemaal heel beperkt.

Onze volgende etappe begint weer over het spoor, weer een stuk moeilijk lopen maar na wat kilometers gaan we van het spoor af en lopen we de heuvels in.

Volgens de informatie in het boekje zouden we in het dorp waar de route vandaag eindigt kunnen kamperen op een grasveld tegenover de bakker en als we het vragen mogen we zelfs gebruik maken van het toilet bij de bakker! Dat belooft een prettige nacht te worden.

In het dorp aangekomen blijkt om het grasveld tegenover de bakker een hek te zijn geplaatst.

Op het beloofde kampeerterrein lopen nu schapen, koeien en kippen, niet echt de ideale plek om ons tentje op te zetten.

We lopen maar door en buiten het dorp laat ik bij een huis in aanbouw onze brief lezen aan een tweetal mannen maar ook hier hebben we geen geluk. Wel willen ze ons een borrel aanbieden en wat komkommer waar we vriendelijk voor bedanken, eerst maar een slaappleaats zien te vinden.

Noodgedwongen zetten we onze tent op in de bocht van de "doorgaande weg". Gelukkig liggen we iets hoger en is er een bron met zuiver water. We eten wat, maken een kampvuurtje. Een man en een vrouw komen langs en gaan naar hun stukje grond om te werken. Het blijkt dat de man verantwoordelijk is voor de aanleg van de bron, hij is er trots op.

Als we 's avonds proberen te slapen komt er een dronken man langs. Hij schijnt met een zaklamp in onze tent en brabbelt iets wat we niet kunnen verstaan, echt prettig is dit allemaal niet.

's Morgens komt de man weer langs, het blijkt de buurman te zijn die de vorige avond even kwam kijken of alles in orde was. Hij nodigt ons uit voor een kop koffie en als we alles hebben ingepakt lopen we naar zijn huis. We krijgen koffie en een glaasje Raki, om 8 uur 's morgens... We proberen wat te praten, met handen en voeten en alle talen die we kennen lukt dit wel een beetje.

De man geeft ons nog twee sinaasappels mee voor onderweg, wil onze glaasjes nog eens vullen maar hier bedanken we vriendelijk voor. Na afscheid te hebben genomen lopen we de heuvels in richting Elbasan, het is inmiddels 15 april.

Het eerste stuk van de wandeling voert ons door de heuvels rondom het dorpje Broshkë en we hebben mooie uitzichten op het dal van de Shkumbin rivier die we al een hele tijd volgen.

Omdat na de val van de dictator alles wat maar enigszins met het communisme te maken had kapot is gemaakt zien we in Albanië weinig tot geen vuilnisbakken of containers meer.

De mensen uit de dorpen kunnen dan ook nergens heen met hun afval.

Helaas is dan de enige manier om er vanaf te komen het dan maar ergens in de natuur of in de rivier te dumpen.

De overvloedige regenval van de afgelopen periode en daarmee de hoge waterstand heeft ervoor gezorgd dat er langs de oevers van de rivier ontzettend veel afval is aangespoeld. De plastic draagtasjes, die je bij elke aankoop krijgt, hangen als gebedsvlaggetjes in het struikgewas op de oever.

Op plekken in de rivier waar de stroming meerdere kanten opgaat zien we plastic flesjes, stukken piepschuim en ander drijvend afval proberen in een haast eindeloze beweging los te komen van de stroom en verder de rivier af te reizen.

Vanaf een heuvel zien we beneden de resten van een oude olie raffinaderij, of in ieder geval een fabriek waar iets met olie werd gedaan. Als we beneden aankomen ruiken we de geur van de olie nog en lopen we over een pad dat ligt bezaaid met stukken van kapot geslagen of gegooide aarden potten waar een of ander zuur in zat wat bij de verwerking gebruikt werd..

Er staat een grote muur om het complex met bovenop scherp prikkeldraad en blauwe wachttorens completeren het geheel.

Een klein stukje verder houdt de muur op, er ligt nog wel wat fundering en het lijkt alsof er morgen verder wordt gegaan met de bouw van de muur of is dit slechts verbeelding?

We lopen verder en komen in het stroomgebied van de rivier. De grond is hier door de afzetting van de Shkumbin rivier erg vruchtbaar.

De mensen hebben hier gebruik van gemaakt en proberen hier en daar wat te verbouwen.

Als we een dorpje binnenlopen zien we voor ons een café. Zoals op de meeste plaatsen die we tot nog toe hebben gezien zitten ook hier de mannen op het terras. Ze drinken koffie en Raki, een eigengestookte brandewijn met een alcoholpercentage wat onbekend is. Er wordt gerookt en koffie gedronken met Raki en er wordt gerookt en gepraat en gedronken. Veel meer gebeurt er eigenlijk niet, de mannen zitten in de kroeg en de vrouwen zorgen voor de kinderen, het vee en werken op het land.

We nemen zelf dan ook maar een kop koffie en gaan er vanuit dat onze vrouwen thuis ook hard aan het werk zijn.

Het volgende deel van onze route voert ons door een bekend landschap. Het doet ons een beetje denken aan de polders in het Westland, het land is vlak, we zien rechte parallelle wegen tussen de boerderijen en lange irrigatie kanalen.

Als we een mooi stukje gras vinden en we even gaan rusten pakken we onze rugzak uit en laten de vochtige tarp en slaapzak in de zon en wind drogen.

Het been van Michiel blijft dik en rood, de druk van een sok of schoen is al pijnlijk. Het is goed dat we morgen een rustdag hebben gepland.

Na het polderlandschap lopen we de buitenwijken van Elbasan binnen.

Aan elke kant van de weg zien we autobedrijven die de nieuwste modellen verkopen.

We zien Mercedes dealers, anderen hebben zich gespecialiseerd in Audi en Volkswagen terwijl er ook garagehouders zijn die zich hebben toegelegd op de verkoop van andere exclusieve merken die het op de Albanese markt goed doen.

De herkomst van deze auto's is niet altijd helemaal duidelijk, aan de nummerplaten en de namen van de Duitse garagebedrijven te zien doet de Duitse export naar Albanië het nog goed..

We hebben in de heuvels rond de stad wel wat resten en onderdelen gevonden van auto's dus wellicht dat creatieve Albanezen van meerdere auto's één nieuwe hebben gemaakt.

We lopen Elbasan binnen via de hoofdweg en na het park zien we voor ons de muur van de oude stad.

Slapen doen we de komende nachten in Hotel Skampa, een hotel dat in de communistische tijd het neusje van de zalm was. Het hotel is onlangs gerestaureerd maar de dame achter de receptie heeft nog steeds de kleding en uitstraling alsof ze in de communistische tijd is blijven hangen.

Onze kamer ziet er op het eerste oog goed uit, de badkamer oogt netjes, we hebben Wifi en de bedden zijn ook redelijk.

Nadat we een douche hebben genomen is het na een paar dagen lopen ook tijd om wat kleding te wassen, de voorbereidingen hiervoor zijn al getroffen.

Er zijn schilderijen van de muur verwijderd en vanaf de schroeven in de muur loopt een waslijn door de kamer via de airco naar de handgreep van de linnenkast en dan naar de gordijnroede.

Als we de stop uit de wasbak halen om de was te spoelen blijkt de afvoer van de badkamer niet berekend op een toevoer van zoveel water in een keer en binnen de kortste keren braakt het putje in de vloer zijn overvloedige water samen met een niet nader te omschrijven brij uit over de badkamervloer.

De was is inmiddels gedaan en moet worden opgehangen.

Helaas is ook de bevestiging van de gordijnroede niet bestand tegen een klein gewicht aan gewassen kledingstukken en met een "krak" komt deze los van de muur. Met wat papier om de plug lukt het ons om de roede weer enigszins terug te plaatsen, we passen onze waslijn een klein beetje aan en de was kan gedroogd.

We zullen nog maar geen melding maken bij de receptie van de slechte afvoer in de badkamer en eerst maar zorgen dat de kamer weer een beetje toonbaar is, in ieder geval zonder was.

's Avonds eten we wat in de stad, we bestellen iets van gegrild vlees, een lekkere salade en frietjes gebakken in olie. Samen met een biertje is dit allemaal goed binnen te houden.

We gaan op tijd naar bed, lezen nog wat en gaan op tijd slapen.

De volgende ochtend, 16 april, staan we op tijd op. We lopen wat door het oude centrum en bekijken de stadsmuren, de oude moskee en wat andere bezienswaardigheden. Michiel's been is nog niet goed, binnen de kortste keren is het week dik en rood. Hij gaat terug naar de kamer om te rusten en het been te koelen.

We hebben nog wat spullen nodig dus ik ga nog even de stad in. Op onze eerste kampeernacht bleek mijn

hoofdlamp leeg te zijn, het lijkt er op dat die de hele tijd in mijn rugzak heeft aangestaan waardoor de batterijen leeg zijn. Ook zijn onze ledematen, ondanks dat we in Nederland regelmatig onder de zonnebank hebben gelegen, nog niet helemaal bestand tegen de felle Balkan zon dus een tube zonnebrand is geen overbodige luxe.

De bodem hier in de Balkan is ook iets harder dan ons grasmatje in Erp, de haringen die ik bij de tarp heb ingepakt zijn op ons eerste kampeeravontuur al wat krom geslagen en we moeten nog een aantal weken, ook stevigere haringen zijn aan mijn boodschappenlijstje toegevoegd.

Ik loop vanuit het hotel door een buurt waar bijna geen auto kan komen en slenter door smalle slingerende straatjes tussen diverse grote en kleine woningen met ommuurde tuinen.

Na de val van het communisme is deze wijk gebouwd toen er nog geen toezicht was.

De straten zijn nagenoeg gelijk aan die in de oude stad. Omdat weinig mensen een auto konden betalen was het niet nodig de straten breed genoeg voor deze voertuigen te maken.

Het schijnt dat er in de stad altijd een bloeiende handel is geweest en dat is nog steeds te zien aan de winkels die ik aan beide kanten van de weg vinden.

Ook heeft Elbasan nog een aantal levendige markten waar groenten, fruit en andere etenswaren worden verkocht., een markt alleen met kleding, eentje met ijzerwaren en gereedschappen.

Tussen alle winkels in de hoofdstraat zie ik een winkel waar camera's worden verkocht.

Ik loop binnen, laat het type zien wat ik nodig heb en mijn eerste item van mijn lijstje kan ik afstrep.

Verderop kom ik in de ijzerwaren omgeving. Er zijn tientallen winkels waar allerlei ijzerwaren te koop zijn, variërend van thermostaatkranen en gereedschap tot schroeven en spijkers in een doosje met Chinese opdruk.

Waarschijnlijk nog een overblijfsel uit de tijd dat Albanië een hechte vriendschap onderhield met Mao.

Een ander overblijfsel van deze vriendschap hebben we onderweg naar Elbasan nog gezien.

Er is met hulp van China een gigantische staalfabriek gebouwd waar in hoogtij dagen tot wel 8000 mensen werkten. Het was de bedoeling in deze fabrieken grote aantallen auto's en tractoren te produceren maar de Chinezen exporteerden deze vanuit China. Er zijn in deze fabrieken alleen ijzeren staven en spoorrails geproduceerd.

Nu heeft een Turkse firma een deel van de fabrieken in gebruik. Er wordt van schroot weer ijzer en staal gemaakt. Veel van het ijzer uit de bunkers maar ook de gietijzeren putdeksels worden verkocht aan deze fabriek. Het schijnt dat deze fabriek op dit moment aan de totale vraag naar ijzer en staal in Albanië kan voldoen.

Ik heb in diverse winkels gevraagd naar tentharingen maar helaas niet gevonden.

Op de markt zie ik een kraam met zonnebrandcrème en koop een tube. De verkoper spreekt goed Engels, hij heeft gestudeerd maar kan geen passende baan vinden dus dan maar de markt op.

Ik vraag hem naar de tentharingen en hij verwijst me naar de lokale smid, die zou ze wel moeten kunnen maken denkt hij. Nu zijn gesmede tentharingen iets te veel van het goede, ook qua gewicht, dus ik laat het maar bij mijn Nederlandse uitvoering.

Ik zie verder heel veel kleine winkeltjes waar je alleen het hoognodige kunt kopen, grote supermarkten heb ik niet gezien.

Als ik terugkom bij het hotel zit Michiel in de badkamer met een natte doek om zijn been. Ik maak me toch wel wat zorgen maar we kunnen de reis natuurlijk altijd aan passen als het onverhoopt niet meer zou lukken om te lopen.

Het is zonnig buiten, ik pak mijn reader en ga naar het park vlakbij het hotel.

Tegenover de opgraving van een oude basiliek ga ik op een bankje zitten. Ik lees wat, kijk wat om me heen en observeer de mensen.

Ik zie de eerste toeristen. Vier mensen op redelijk normale fietsen komen vanaf de grote straat richting het parkje gereden, ze kijken wat rond bij de opgraving en vervolgen hun weg.

Achter mij in het park zijn wat cafés en terrassen. Bij een van de terrassen staan kinderspeeltjes in de vorm van een auto, vliegende olifant, paard of eend. Als je er een muntje ingooit begint de muziek te spelen en de auto te "rijden". Voor de kinderen die in de attractie hebben plaatsgenomen is het natuurlijk zoals overal ter wereld dikke pret.

Alleen is het wel vreemd als je medio april in Albanië in een park zit en je hoort op de achtergrond "Jingle Bells"

Een dag stad is voor ons allebei wel genoeg, we hebben de spullen weer ingepakt en lopen door. Eenmaal de stad uit komen we weer in de rust van de bergen, we zien het dal van de rivier, lopen over oude paden en genieten van het mooie landschap. Na een paar kilometer komen we bij een schaduwrijk gebiedje met een aantal vijvers. Het is een bekende plaats in de regio met medicinale bronnen. De schaduw krijgen we van gigantische bomen die naar het schijnt meer dan 500 jaar oud zijn. Op deze plek stopten in vroegere dagen de karavanen op hun doorreis om te rusten en de bomen zijn gegroeid van de stokken die de handelaren in de grond staken om hun dieren aan vast te leggen.

We drinken een kop koffie en genieten van deze mooie plek, alleen jammer dat tegenover ons de resten staan van wat eens een communistisch restaurant was.

Op de meeste plekken waar we stoppen wordt ons gevraagd waar we heen gaan en waar we vandaan komen. Al snel blijkt dat het Nederlandse voetbal het ook in Albanië goed doet, onze Johan Crujff is hier goed bekend, er wordt hier ook veel gegokt op voetbalwedstrijden.

De mensen die we onderweg tegenkomen zijn wat wantrouwend en zullen ons niet snel uit zichzelf groeten.

Wie weet wat ze in de communistische tijd hebben meegemaakt.

Later in de bergen zien we een oud vrouwtje langs de kant van het pad zitten. Ze houdt een paar koeien in de gaten die iets verderop staan te grazen. Als ik bijna naast haar ben staat ze op en zwaait dreigend met haar stok, we lopen maar snel verder.

Ook hier zien we weer veel bunkers en tunnels, een heel vreemd gezicht in dit verder vreedzame landschap.

's Avonds slapen we in een vrij nieuw hotel een stukje van de route af.

We zijn nog niet uitgenodigd om ergens te blijven slapen en veel kampeerplekken hebben we ook nog niet gezien. Maar ja, we betalen hier 20 Euro voor een tweepersoonskamer, een redelijk bed is dan toch altijd nog beter dan een slaapmatje. Hoewel kamperen natuurlijk ook zijn charme heeft, we zijn er wel van uitgegaan dat we regelmatig ons tentje ergens op kunnen zetten.

De volgende dag, inmiddels 18 april, lopen we weer een groot gedeelte op 2/3 van de hoogte van de heuvel of berg. Dit was volgens de Romeinen de ideale hoogte om ze vijand van beneden af te zien en ook een hoogte waarbij er bijna niet van boven af kon worden aangevallen. De weg loopt redelijk vlak en we zien zelfs een aantal stukken van de originele Via Egnatia.

Het landschap is kaal en leeg, we hebben trouwens nog niet heel veel grote bomen gezien behalve wat oude olijfbomen en hier en daar een verdwaalde eik.

De communisten hebben, toen ze de bunkers en verdedigingswerken hebben gebouwd, hele hellingen kaal gekapt om te zorgen voor een goed uitzicht en vrij schootsveld. Het gevolg van deze kaalslag is een enorme erosie, het pad wat we vandaag lopen is op sommige plekken amper een pad meer te noemen. In het boekje zijn we voor dit stuk al gewaarschuwd extra voorzichtig te zijn. We lopen verder over puinhellingen, langs aardverschuivingen en we hebben er stukken bij dat we onze voet eerst neerzetten en kijken of we voldoende ondergrond hebben. Naast ons is alleen het dal van de rivier te zien, als je hier uitglijdt...

Later lees ik op de website van VE dat deze passage wordt afgeraden wegens ernstige aardverschuivingen en dat je beter met de taxi of bus naar het volgende punt kunt reizen, maar ja dat is achteraf. We hebben het gedaan en overleefd, goed opletten wat je doet vooral niet naar links kijken.

Als we aankomen bij een school in Dardhë, wat een steunpunt van de VE zou moeten zijn, gooien we bij het café naast de school onze rugzakken af, drinken een flesje cola en eten wat kaaschips om de calorieën weer wat aan te vullen.

Al gauw komen er uit het dorp kinderen gelopen en we staan weer in het middelpunt van de belangstelling. Twee grote mannen met grote rugzakken, helemaal uit het buitenland is toch wel interessant. Tegenover de bar waar wij zitten is nog een andere uitspanning, aan kroegen geen gebrek in Albanië. Ons café heeft er ook een winkeltje bij dus de mannen zitten aan de overkant in het echte café. Ik laat onze brief lezen aan de uitbaatster van het café. Volgens het boekje kun je in de school slapen maar we hebben weer pech. Wel kan ik hier mijn 500 gram aan balpennen met Alphacan logo achterlaten.

Met de bekende handbeweging en wat gebarentaal wordt ons duidelijk gemaakt dat er 4 kilometer naar beneden een hotel is, en dus morgenvroeg weer 4 naar boven.

De bezoekers van het café aan de overzijde hebben alles een beetje af zitten kijken en luisteren.

Er is gelukkig iemand met een auto die toevallig naar de dichtstbijzijnde stad rijdt en die ons wel mee wil nemen, maar dan wel nu meteen. We laten onze cola en kaasflips voor wat ze zijn en gooien onze rugzakken achterin. In een oude Mercedes 190 gaan we naar beneden, niet echt een heel leuk stuk om te lopen. Onze chauffeur spreekt wat Engels, en vraagt ons terloops of we hash bij hebben.

Toevallig hebben we een uitzending gezien van een reisprogramma vlak voordat wij vertrokken waarin werd verteld dat Albanië een van de grote producenten van hash was, totdat een dorp in het binnenland compleet is geruimd. Het schijnt dat iedereen in dit dorp door de opbrengst van de hashhandel dik miljonair was, maar door deze actie in een keer het hele inkomen in rook zag opgaan. Niet echt de rook waar je dan vrolijk van wordt.

De jongen achter het stuur kent de weg naar beneden en gaat hier flink los, ik zit op de achterbank samen met mijn rugzak, de meeste auto's zijn niet berekend op 2 volgepakte rugzakken in de bagageruimte. We zijn blij dat we deze steile weg niet naar beneden hebben hoeven lopen.

Beneden op de grote doorgaande weg vraagt onze bestuurder of we in de stad willen blijven slapen maar ondertussen rijden we al een hotel voorbij.

We zeggen dat dit hotel ook goed is, anders gaan we veel te ver van de route van morgen.

Hij stopt de auto, draait om en als we bij het hotel aankomen moet er wat worden onderhandeld in het Albanees. Het zal ons wel worst wezen als we maar een douche, een bed en wat te eten hebben vanavond, morgen zien we wel weer.

De kamer is goed, schoon met redelijke bedden, meer heb je toch niet nodig.

Als we, na ons te hebben opgefrist, beneden aankomen drinken we ons verdiende biertje.

Op eten had de waard niet gerekend. We zijn niet veeleisend, een stukje vlees, wat salade en iets erbij is voor ons al voldoende.

Er worden mensen op pad gestuurd om wat inkopen te doen en na een poos krijgen we, juist door alle eenvoud, een heerlijke maaltijd voorgeschoteld.

Er is in ei gebakken brood, een heerlijke salade van tomaat ui en knoflook en er is zoveel dat we onze buik dik hebben als we naar de kamer terug gaan.

Wat me zorgen baart is Michiel's been, het is nog niet goed. We stoppen om het uur, hij slikt regelmatig pijnstillers maar ik hoor regelmatig een zucht van pijn achter me. En dan moeten we nog de echte bergen in, we hebben wel uitgesproken dat mocht het echt niet gaan we gewoon een alternatief programma in kunnen zetten.

De volgende morgen zijn we weer op tijd wakker en klaar om te vertrekken.

Alleen moeten we nu op zoek naar een taxi, iets waar we gisterenavond niet meer aan toe zijn gekomen.

Een paar honderd meter verderop in onze richting ligt een benzinstation, misschien dat we daar een taxi kunnen vinden die ons naar boven kan brengen. Het tankstation is, hoe kan het ook anders, ook een café.

We bestellen een koffie en raken aan de praat met een man wiens oudste zoon heeft gestudeerd en nu in Engeland woont. De jongste zoon heeft het café en tankstation dus op zich nog niet zo heel slecht. De man heeft wel een bepaalde droefenis over zich, van wat hij vertelt weten we niet of hij of een van zijn zonen nu ernstig ziek is. Onze taxi wordt geregeld. We nemen nog wat 7 days croissants, die overigens heel goed smaken, voor de lunch. Als we willen betalen is de koffie van het huis, voor de gasten. Toch nog iets van Albanese gastvrijheid.

Onze taxi brengt ons naar boven, we betalen de man voor zijn rit en vervolgen onze weg richting Griekenland.

De wandeling gaat vandaag door een landschap met aan de ene kant de vallei van de rivier en aan de andere kant de bergen.

Het uitzicht over het vruchtbare dal blijft al dagen hetzelfde, grootschalige landbouw is in Albanië niet te vinden, iedereen is redelijk zelfvoorzienend. We zien nergens grote velden met gewassen zoals wij die thuis kennen.

We komen langs een waterval waar men in de benedenloop is begonnen het water te kanaliseren en daar een hydrocentrale aan te leggen. De zelfgemaakte brug over de rivier is gebouwd op de oude Romeinse fundering van de brug die er ten tijde van de VE ook al lag.

Hoeveel Romeinse legioenen, boodschappers en misschien wel keizers zijn ons voorgegaan op deze brug? Voor de rest zien we alleen geiten, schapen en herders als we verder lopen naar het alweer vierde station van de VE.

Na een aantal uurtjes is het tijd voor de lunch, we hebben nog brood, wat blikjes vis en natuurlijk koffie uit de Kelly Kettle.

We zitten tegen een bunker en hebben een broodje gesmeerd als het eerst lichtjes te regenen, te weinig voor ons om de welverdiende lunch te onderbreken. Als het niet snel daarna harder gaat regenen besluiten we door te lopen en de rest van de lunch te bewaren voor een andere keer. We lopen door naar een viaduct

om te schuilen en missen de afslag volgens het boekje naar onze mogelijke slaappleats bij mensen thuis. Onder de brug staan we in het stro, een koe ligt aan de zijkant, in een hok staan wat geiten en een hond krabt achter zijn oor.

Tegenover onze schuilplaats staat een huis, misschien horen de beesten wel bij dit huis.

We zien een jongen bij het huis en van een andere kant komt een andere jongeman aangelopen.

Ze praten samen wat en dan spreekt de jongeman ons aan, hij komt net terug van Engelse les.

Of we misschien in het huis willen schuilen, we zijn welkom.

Staand onder een viaduct of schuilen in een huis met een dak, moeilijke keuze.

Eenmaal binnen komt de vader van de jongen erbij. Niet veel later schuift ook de buurman aan en met hulp van onze tolk hebben we een leuk gesprek. En hoera, we mogen blijven slapen!

Later worden we bij de buurman nog getrakteerd op raki en gaan we het dorp in om nog een biertje te drinken. Daar wordt een leraar Engels uit zijn huis gehaald om aan onze tafel alles te vertalen.

Tegen tien lopen we terug naar het huis waar de vrouw des huizes nog een hele maaltijd heeft klaarstaan, we genieten van de heerlijke spinaziesalade, de rijst met kip, tomaten met komkommer. Rond 23.30 uur zijn we moe en voldaan. We hebben iets teveel gedronken, de bedden worden opgemaakt, nog wat extra hout op het vuur gelegd en we vallen snel in slaap.

Dit is de gastvrijheid die we zoeken.

's Morgens bij het afscheid wil ik wat geld geven maar de man neemt het niet aan. Ik geef het aan de zoon, misschien kan hij een nieuwe hengel kopen of wat dan ook.

We hebben gisterenavond wel gemerkt dat de Albanezen niet trots zijn op hun land terwijl het zoveel heeft te bieden. Wie weet komt dat met de jaren nog wel.

Op 20 april hebben we onze laatste wandeldag in Albanië. We lopen vandaag vanuit Berzeshtë naar de pas die ons naar de grens met Macedonië zal voeren.

We zijn van west naar oost getrokken door een land met armoede maar met een fantastische natuur.

Mensen die ons wantrouwend aankeken, met kikkers en kippen, blaffende honden en kalkoenen. Overal in de bergen kale hellingen, geitenkeutels en resten van bunkers. Winkeltjes waar bijna niets te koop is, mooie nieuwe huizen van diegene die in het buitenland het geld verdiend heeft. Te dure auto's waarvan de herkomst niet altijd even duidelijk is en veel afval.

Albanië is een land dat het in zich heeft een toeristische bestemming te worden als de mensen het zelf maar zouden zien.

We slapen in Hotel Odessa bovenop de pas, een luxe opgezet geheel dat de tijd niet echt heeft mee gehad.

Beneden in het café is het, hoe kan het ook anders, redelijk druk maar de rest van het hotel oogt verlaten.

De volgende ochtend lopen we richting de grens met Macedonië. Het is wel wat vreemd als voetganger, welke baan moet je nu aanhouden?

We worden door vriendelijke douaniers richting een loket gewezen, we laten onze paspoorten zien en er wordt weer gevraagd wat onze plannen zijn. Als we vertellen dat we te voet op weg zijn naar Saloniki krijgen we weer de verbaasde blikken. Te voet helemaal naar Thessaloniki, geen auto?

Het is net alsof de mensen medelijden met ons hebben.

Eenmaal de grens over hebben we een kleine pauze aan een klein meertje en laten de rust die hier heerst op ons inwerken. Alle twee genieten we het meest van de stilte en het ongerepte van de natuur. We zijn alle twee gelukkig niet krampachtig op zoek naar gespreksstof, dit hebben we voor ons vertrek ook al wel uitgesproken. We kijken wat om ons heen en bedenken dat er iets is, iets wat anders is dan de afgelopen 9 dagen. En dan schiet het ons te binnen, we zien bomen!

Als we even later door een dorpje lopen langs het meer zien we bakken langs de weg waar de mensen hun plastic afval in kwijt kunnen en vuilnisbakken aan de lantarenpalen. Alles lijkt iets meer geregeld, maar goed dit is pas het eerste stukje van Macedonië dat we zien. Wie weet wat we onderweg nog tegen zullen komen. We worden onderweg begroet en zelfs aangesproken, wat een verschil in 1 dag.

Aan het eind van de dag lopen we Struga binnen, een echt toeristenstadje aan het meer van Ohrid. Het schijnt een populaire bestemming te zijn ook onder Nederlanders. Het enige leuke wat we hebben kunnen ontdekken is de rivier die hier uit het meer stroomt in plaats van er in.

We gaan, zoals bijna iedere avond, weer lekker vroeg naar bed. De hele dag in de buitenlucht is best vermoeiend.

Op 22 april doen we een rustige wandeling van Struga naar Ohrid, een stukje van 13 kilometer langs het meer, zonder echte hoogtevverschillen.

Onderweg hebben we alle tijd om lekker te lunchen, we hebben weer goed ingeslagen. Broodjes, sardientjes, salami, bananen en koffie uit de Kettle, we kunnen er weer tegenaan.

Halverwege de route maken we een kleine omweg naar een grotkerkje waar we koffie krijgen aangeboden en waar Michiel wat souvenirs koopt.

Kerkjes en kapelletjes zijn er onderweg, in tegenstelling tot Albanië, meer dan genoeg.

We komen in het begin van de middag aan, voor het been van Michiel is dit wel genoeg voor vandaag. 's Avonds maken we nog een kleine rondvaart op het meer inclusief koffie aan boord, zoals echte toeristen dat doen.

Morgen doen we ook nog rustig aan in Ohrid voordat we echt de bergen in gaan door het Nationaal Park. Ik hoop dat het been en Michiel het volhouden.

Onze rustdag is echt een rustige dag. We lopen een beetje door de oude stad en bekijken wat opgravingen en Byzantijnse kerkjes. Michiel gaat terug naar het hotel om te rusten en ik ga wat lezen. Tussen de middag lopen we nog even de stad in om te lunchen waarna het weer rusttijd is. Beter nu goed gerust dan straks in de bergen niet meer vooruit kunnen.

Ik loop naar de haven en kijk vanaf de kade naar de boten waar toeristen een rondvaartje van een half uur kunnen maken, en breng de middag al luiierend door.

De volgende ochtend staan we vroeg op voor onze tocht van zo'n 20 kilometer richting Resen.

We hebben besloten te kamperen, volgens het boekje is er een mooie plek bij een bron dus we hebben flink ingeslagen voor de lunch en het avondeten.

Het eerste stuk lopen we door Ohrid en Velgosi de stad uit, hierna gaan we flink omhoog en klimmen naar 1600 meter.

Boven aangekomen zien we een heel apart landschap met sneeuw, krokussen, helleborus en andere planten die boven komen op plekken waar de sneeuw is gesmolten.

Het is een zware tocht, sommige stukken lopen door de sneeuw, op andere plekken is het pad niet zichtbaar door takken en bladeren en moeten we alleen op de GPS lopen.

Maar we genieten van de rust en al het moois om ons heen

Het lopen gaat goed, hopelijk heeft de rustdag hier aan bijgedragen, zo goed zelfs dat we onze beoogde kampeerplek dik voorbij lopen. Als we uiteindelijk in het boekje lezen blijken we al zeker 5 kilometer verder te zijn! Teruglopen heuvel op daar hebben we allebei niet zo'n trek in dus dan maar door lopen naar Resen zelf.

Na een tocht van ruim 25 kilometer berg op en berg af vinden we in de stad een hotel waar we een kamer hebben voor €15,- en samen lekker eten voor €13,-. Kamperen was ook leuk geweest...

Gisteren zijn we door Galicica National Park getrokken en vandaag lopen we door Pelister National Park.

We hebben één route op de planning staan om te lopen maar omdat er op het eindpunt geen overnachtingsmogelijkheid is willen we doorlopen naar het eerste dorpje van de volgende route.

Volgens het boekje zou dit ongeveer 23 kilometer zijn en "Easy" dus voor ons wel te doen.

We staan wederom vroeg op, altijd trouwens rond 6 uur zijn we wakker, en slaan flink in bij de lokale super.

Als we eenmaal op pad zijn begint het wat te druilen en als ik mijn GPS aanzet blijkt de eerste route geen 17 maar 22 kilometer te zijn dus komt ons dagtotaal op 27 uit!

We zien wel hoever we komen.

Het eerste stuk uit de stad lopen we door appelboomgaarden, helaas staan de bomen nog niet in bloei anders zou het een fantastisch gezicht zijn geweest.

We lopen het Nationaal Park in en zien de natuur die op springen staat, over een tijdje als alle bomen in blad staan moet het hier prachtig groen zijn.

Lunchen doen we uitgebreid bij een kerkje boven op de Diavoto pas van 1200 meter. Wat een beetje tegenvalt is de weg zelf, we lopen al een paar uur op asfalt naar boven en beneden.

Volgens het boekje zou hier een oude "cobblestone road" moeten liggen maar deze kunnen wij helaas niet ontdekken.

Een hele tijd later lopen we dan toch over de oude weg, niet de VE waar we nog niet zo héél véél van hebben gezien. Met de oudheidkundige bezienswaardigheden onderweg valt het ook een beetje tegen, of we lopen er gewoon aan voorbij.

Na twee flinke lange wandelingen te hebben gemaakt begint de vermoeidheid toch een beetje op te spelen.

We hebben in twee dagen 1/10 deel van de hele route gelopen!

In Capari is, zoals vermeld in het boekje, geen slaapplek te bekennen en doorlopen naar het volgende

dorp wat in eerste instantie het plan was is nu geen optie.

We gaan op zoek naar de kroeg en informeren naar de mogelijkheden.

We besluiten een taxi te nemen naar Trnovo, het volgende dorp om daar te overnachten.

Eerst maar even een biertje op de goede afloop, we hebben het weer bijna gehaald vandaag en dan op naar Trnovo waar we een hotel vinden waar een bruiloft wordt gevierd.

Misschien dat we straks als we zijn gedoucht maar eens even mee gaan dansen en feesten, of misschien toch maar niet.

Door onze taxirit van vandaag hebben we morgen een makkie van 8 kilometer naar wat men zegt een van de mooiste dorpjes in de regio, Dihovo.

26 april verlaten we het hotel in Trnovo, de bruiloft hebben we niet meer gehaald, tegen de tijd dat we opgefrist waren en klaar om naar benden te gaan was het feest al afgelopen.

Evengoed hebben we lekker uitgeslapen, gedoucht en ontbeten. Om half tien vertrekken we voor onze wandeling naar Dihovo, duur ongeveer 1 uur.

Na een half uur gelopen te hebben nemen we even pauze, eten een sinaasappel en lopen weer 15 minuten door. Koffie dan maar, de Kelly Kettle zorgt voor ons kokend water en na een lekker bakkie vinden we een plek die we alle twee wel een dutje waard vinden.

Om kwart over elf zet ik het alarm een uurtje later. We liggen alle twee heerlijk languit in de zon, dit is vakantie.

Als we weer verder lopen richting het dorpje blijven we kijken bij een wel heel apart huis in aanbouw. De eigenaresse roept ons, of we misschien even binnen willen kijken, het huis blijkt door een bevriende architect te zijn ontworpen, heeft heel veel lichtinval en een speelse indeling met diverse verdiepingen.

Bij de bouwwijze en gebruikte materialen hebben we allebei echter onze bedenkingen en of het huis het in dit land lang vol zal houden?

We krijgen ook hier koffie aangeboden en praten Engels over allerlei zaken. Het is de bedoeling om in dit huis kamers te gaan verhuren maar voorlopig is het huis nog niet klaar, na 5 jaar bouwen hebben ze nog genoeg te doen.

We nemen afscheid, lopen door en vinden op het eind van de route Vila Dihovo, een oud huis ingericht als B&B, eigengemaakte wijn en bier, maaltijden bereid met ingrediënten uit eigen tuin of van lokale boeren. Het ziet er allemaal goed doordacht uit.

We eten een lekkere salade in de tuin, drinken een paar biertjes en zitten buiten te genieten.

's Avonds hebben we een heerlijk diner met gevulde wijnbladeren, salade, zure room en brood met een lekker wijntje. We buiken uit in de huiskamer bij het door de eigenaar aangemaakte haardvuur, lezen nog wat en gaan slapen, morgen weer op tijd op en dan naar Bitola waar we een rustdag hebben.

Na het ontbijt buiten in de tuin hijsen we de bagage weer op onze rug. Elke keer als we de rugzak optillen denken we zwaar...maar na de heupband en de bandjes op de schouder aangetrokken te hebben zijn de kilo's goed te doen. Het is een kwestie van wennen en lichter wordt de rugzak toch niet, het beetje koffie en suiker wat we er per dag uithalen zet geen zoden aan de dijk.

We hebben weer een korte route voor de boeg maar het lijkt hoe korter de route hoe vermoeider we er op voorhand al van worden.

Vandaag wandelen we 13 kilometer door alweer een prachtige verrassende omgeving door het Nationaal Park en langs de flanken van Mount Pellister met zijn kop vol sneeuw. Deze berg is een paradijs voor klimmers, wandelaars en ook wintersporters.

Het park ligt vlakbij Bitola, ons einddoel van vandaag, dus heel veel mensen gaan in de weekenden en vakanties vanuit de stad de bergen in.

We zijn de laatste dagen wel meer mensen dan voorheen onderweg tegenkomen die gewoon omdat ze het leuk vinden aan het wandelen zijn.

Onderweg in een dorpje drinken we koffie en als we onze weg vervolgen lopen we door een stuk geschiedenis. We zijn op weg naar Heraklea, de oude stad van Phillipus, de vader van Alexander de Grote.

We komen langs oude terrassen met muurtjes omzoomd, hoe oud zouden die muurtjes zijn en wie heeft er allemaal op de veldjes gewerkt?

Rond het middaguur stoppen we bij een stroompje, zetten koffie, eten soep van AH en brood van drie dagen oud. Het smaakt fantastisch.

Twee oudere "funwandelaars" komen voorbij en spreken ons aan in het Macedonisch.

We verstaan er geen bal van maar we denken dat ze vragen waar we naar toe moeten. We wijzen in een richting en zeggen Bitola maar volgens de mannen, die duidelijk uit de buurt komen, ligt Bitola toch echt de andere kant op.

Toch vertrouwen we maar op de GPS die ons toch nog niet in de steek heeft gelaten.

Na de lunch en pauze gaan we verder en komen aan bij de site van Heraklea, betalen de entree en kijken wat rond.

Wat eens een bloeiende stad was is nu niet meer dan een hoop steen met onder de kiezels ter bescherming tegen weer en wind een aantal zeer goed bewaarde mozaïeken. Op geen enkel mozaïek staat een persoon afgebeeld en wie zegt na het zien van deze religieuze taferelen kun je wel denken was God wel een persoon? We lopen door naar het centrum van de stad en vinden weer een leuk hotelletje net buiten de drukte.

De moeder van de eigenaar wil voor een kleine vergoeding onze vuile was wel doen. Ruikt onze kleding na 14 dagen Sunlight misschien een keer iets anders.

Na het eten nog even wat lezen en dan slapen, morgen de stad in waar volgens de verhalen veel is te zien.

Onze rustdag in Bitola, 28 april. We lopen wat door de oude stad en bezoeken een museum waar niet zo heel veel te zien is. Het mooiste in de stad is het interieur van de Dimitri kerk waar op het moment dat we binnen willen lopen een begrafenis aan de gang is.

De rest van de dag doen we rustig aan en hebben we alle twee weer zin om door te lopen en ons einddoel te halen.

Vanuit Bitola lopen we door de heuvels buiten de stad om een grote vlakte waar we straks doorheen moeten.

De weg langs de helling is modderig en na een tijdje zit het profiel van onze schoenen helemaal dicht en hebben we een dik pakket modder onder onze schoenen hangen, we glibberen verder over het pad en moeten opletten niet uit te glijden.

Achter ons in de heuvels worden de wolken steeds donkerder en we krijgen wat druppels mee.

We bereiken de vlakte en lopen over een rechte weg van ruim 4 kilometer lang die ons naar de grens met Griekenland brengt.

Onze reis door Macedonië zit er bijna op. We zijn door het zuiden langs het meer van Ohrid gelopen, door twee Nationale Parken met een prachtige natuur, bomen en bloemen, ook hier afval en aardige mensen die al wat meer gewend zijn dan in Albanië en blaffende honden.

Als we op 29 april de grens over zijn gelopen valt op dat alles weer wat meer is georganiseerd, of in ieder geval zo lijkt.

We komen in een dorpje en vinden een kroeg waar we de brief laten lezen aan de eigenaresse.

Ze lacht en snapt de brief maar heeft geen slaappleats, misschien in het volgende dorp 5 kilometer verderop.

Dan maar doorlopen hoewel dit eigenlijk al weer een stuk van de route van morgen is.

In het café in volgende dorp laat ik ook de brief lezen maar de man achter de bar antwoordt niet eens, ik krijg er geen warm gevoel van.

Iets verderop is nog een kroeg, misschien dat we daar meer geluk hebben.

Als we er bijna zijn komen de mensen ons al tegemoet gelopen. We leggen uit dat we een slaappleats zoeken en wat te eten maar dat is hier ook niet mogelijk, wel wat verderop boven een benzinestation.

Een oude man biedt aan ons wel even met zijn auto te brengen en nadat we de koffie op hebben die we aangeboden hebben gekregen stappen we in en gaan op weg.

Als we bij het benzinestation aankomen stapt hij uit en gaat even navraag doen, het hotel of pension is al een tijdje gesloten omdat er te weinig gasten waren.

Verderop in Florina zijn nog wel hotels wordt ons verteld maar dat is nog eens 20 of 30 kilometer verder.

Het oude mannetje kent wel iemand die ons kan brengen maar als hij op zoek gaat blijkt deze persoon niet thuis te zijn. Hij zit wel een beetje met ons in zijn maag en hij wil ons ook niet zomaar aan ons lot overlaten merken we.

Dan besluit hij om zelf dan maar naar Florina te rijden en ons daar af te zetten.

Als we aankomen geven we de man 10 Euro voor de moeite en de benzine en gaan op zoek naar een hotel wat we na een half uurtje lopen vinden.

Naast het hotel zit een restaurantje waar we gaan eten en onze plannen voor de komende tijd afwegen. We zitten momenteel een behoorlijk stuk van de route af en als het overal zo'n probleem is een slaappleats te vinden... We besluiten het toch gewoon te gaan proberen en regelen een taxi die ons de volgende ochtend

naar het begin van de volgende etappe zal brengen.

In het boekje staat al aangegeven dat het hotel in de eindplaats waarschijnlijk dicht zal zijn maar dan gaan we maar kamperen als dat kan, we zullen wel zien.

We staan vroeg op en lopen door het centrum van Florina, een redelijk grote moderne stad, pinnen wat Euro's en drinken een kop koffie.

Bij een bank sta ik in de rij, ik wil onze Macedonische Denars wisselen en eventueel de gepinde biljetten van €50 klein omwisselen tegen kleinere biljetten maar omdat ik geen klant ben kunnen ze daar niet aan beginnen, dan niet.

We hebben nog tijd voor een tweede kop koffie al zijn de prijzen wel echt Europees, €2,50 voor een espresso, we betalen met een briefje van 50, dat hebben we dan in ieder geval alvast kleiner.

Als we bij het hotel aankomen zegt de receptionist dat de taxi bijna een uur geleden al langs is geweest, blijkt dat we vergeten zijn onze horloge te verzetten naar de andere tijdzone!

Gelukkig belt de receptionist met de taxi en alsnog binnen 5 minuten zijn we op weg naar Meliti van daar gaan we richting Kella waar we moeten proberen een slaapplek te vinden, een wandeling van 12 kilometer. De route loopt over enorme vlaktes met weidse uitzichten en we genieten van de omgeving.

In Kella aangekomen pakken we een colaatje en vragen de bareigenaar of er een plek is om te overnachten, hij heeft geen idee maar we zouden op het sportveld even buiten het dorp kunnen kamperen maar de lucht wordt dreigender en er zwaar weer op komst. We besluiten maar weer door te lopen en misschien dat we onderweg nog een goede kampeerplek tegenkomen.

De kampeerplekken zijn zeldzaam, of niet vlak genoeg of te veel stenen of schuin op een helling of geen water, we hebben ook nogal wat eisen waar een plekje aan moet voldoen....

We besluiten door te lopen richting Arnissa en dan halverwege een alternatief richting Agios Panteimanos te nemen, ons dagtotaal komt dan wel weer ruim op 25 kilometer maar we hebben weinig keus.

In Agios vinden we een hotel waar we om 20.45 uur binnen wandelen. Het hotel heeft een mooi uitzicht over het meer waar het plaatsje aan ligt. We hebben gelezen dat er een oud boemeltreintje vanuit Agios vertrekt, het is de bedoeling dat we morgen met dit treintje gaan reizen en dan in Arnissa, onze volgende halteplaats uitstappen. Als ik in het hotel vraag hoe laat de volgende dag de trein vertrekt hebben we weer pech. Het is morgen 1 mei en in tegenstelling tot Nederland wordt er op de dag van de Arbeid in bijna heel Europa niet gewerkt dus er rijden ook geen treinen.

Moeten we ons plan weer aanpassen, we blijven morgen nog een dag in Agios en rusten uit of we lopen naar Arnissa. We zullen morgen wel zien.

Een dagje rust in Agios is het niet geworden. We staan rustig op, douchen en ontbijten om 9 uur.

Na het ontbijt lopen we via de hoofdweg langs het meer richting Arnissa.

Het uitzicht over het meer is geweldig, we zien pelikanen, eenden, aalscholvers en futen.

Er rijden veel mensen langs op zoek naar een picknickplaats aan het water, het is tenslotte een nationale feestdag.

Na ruim 10 kilometer asfalt komen we gelukkig weer op de route Kella Arnissa en lopen we door enorme boomgaarden richting het dorp.

We stoppen in de schaduw van kersenbomen voor een kopje soep en een klein dutje. Een half uurtje later lopen we weer verder en worden begroet door twee toeristen op de fiets, iets wat we de afgelopen periode nog niet hebben gezien.

Na nog een kopje koffie in een andere boomgaard lopen we het dorp binnen en gaan op zoek naar een hotel. Het hotel van het boekje blijkt te zijn gesloten, ook al, maar de aardige eigenaresse van de bar waar we een biertje hebben gedronken regelt voor ons een plek en voor €15,- per persoon zijn we weer onder de pannen.

's Avonds lopen we terug naar het dorp om wat te eten en wat inkopen te doen.

De man van het restaurant blijkt in Duitsland te zijn geboren en we hebben een aardig gesprek, en natuurlijk ook weer lekker eten.

Hij wijst ons op een andere stad die we toch zeker moeten gaan bezoeken, er is een oude graftombe ontdekt van de vader van Alexander de Grote.

Zodra we weer wifi hebben zullen we eens kijken waar deze stad ligt en of dit in de route past.

Ook laat hij ons foto's zien van het meer, jaren geleden kwam het tot aan het balkon van ons hotel!

Door onbekende oorzaak is niveau toen meters gedaald maar de laatste jaren stijgt het weer. Hopelijk komt

het niet te hoog anders zullen er toch veel huizen en boomgaarden, en daarmee ook inkomens, verdwijnen. Morgen trekken we verder naar Nisi en de helft van de route naar Edessa, als het goed is hebben we daar een kampeerplek.

Als we de volgende ochtend opstaan is douchen geen optie, helaas koud water. Ik denk dat er niemand is die onderweg tegen ons zal zeggen hé hebben jullie niet gedoucht vanmorgen?

We gaan vanuit Arnissa op pad en lopen weer door kilometers boomgaard met appels, perziken, nectarines en kersen die in deze streek half mei al rijp zijn.

We horen een gebrom en als we dichterbij komen zien we een wolk boven de bomen. Het is een tractor met een tankwagen erachter met water en gif. Een grote ventilator blaast een nevel tussen de bomen, we kijken welke kant hij oprijdt, wachten maar even en lopen dan snel verder.

Na een stevige klim komen we op de pas en nemen even pauze.

Aan de overkant van de weg hoor ik geblaf, ik kan het niet laten en loop er naar toe.

Twee kleine hondjes komen tevoorschijn, bruin wit en zwart wit. Ze zijn schuw maar als ik even rustig blijf staan komt het bruin witte hondje toch even snuffelen.

Wanneer we besluiten weer verder te gaan zien we dat het bruine hondje ons volgt, we slaan een steil pad naar beneden in en het hondje volgt nog steeds.

We proberen het hondje weg te jagen, roepen en gooien een steentje. Ze deinst wat terug en we lopen verder, zo ook het bruine hondje.

Oké denk ik, we hebben ons best gedaan dus als het hondje per se mee wilt lopen is het haar keuze en we laten het hondje verder voor wat het is.

Onwillekeurig kijken we toch regelmatig achterom en ja hoor, ze loopt nog steeds keurig achter ons aan.

Na 12 kilometer komen we aan in Nisi. Een oude man komt net zijn tuin uit en we vragen hem waar de winkels en café in het dorp zijn. Hij nodigt ons uit voor een kop koffie in het plaatselijke café.

Al snel zijn we op het terras aan de praat, bijna iedereen kent wel iemand die in Duitsland of Nederland heeft gewerkt of heeft er zelf gewerkt.

We krijgen onze koffie en, natuurlijk ondanks onze afwijzingen, een glaasje eigengestookte raki om 12 uur 's middags. Betalen mogen we niet, de raki en de koffie krijgen we van het dorp.

De mensen hier op het platteland klagen niet, ze hebben hun pensioen vanuit het buitenland, mensen zorgen voor elkaar en het leven in Griekenland is véél rustiger dan in het buitenland.

We kunnen ze geen ongelijk geven en ik benijdt ze wel een beetje.

“Ons” bruine hondje heeft rustig liggen wachten maar als we onze rugzakken weer pakken staat ze op en gaat weer mee op pad.

Helaas was er in Nisi niets wat op een winkel leek dus hebben we voor onze kampeerplek niets in kunnen slaan. Wel hebben we alle waterflessen vol, nog wat pakjes soep, pasta en wat repen dus honger zullen we niet lijden.

Het landschap wordt nog steeds bepaald door boomgaarden. In de verte horen we muziek en denken dat er misschien een bruiloft aan de gang is in een vlakbij gelegen dorp.

Onze kampeerplek belooft iets bijzonders te zijn, bij een kerk zou een groot vlak stuk gras zijn met een bron, een afdak met picknickbanken waar we eventueel nog onder zouden kunnen gaan liggen mocht het slecht weer worden.

De muziek die we horen komt alleen niet vanuit het dorpje maar vanaf het grasveld bij de kerk waar wij ons kamp voor de nacht hadden bedacht. Er staan 6 auto's, een BBQ brandt, er wordt gezongen en gelachen, dat wordt geen rustige slaapplek.

We lopen de kerk voorbij, de mensen zwaaien en wenken ons, maar we besluiten door te lopen naar Edessa.

Even later rijdt een auto achter ons, stopt en een man nodigt ons uit om bij de kerk wat te komen eten, ze hebben een verlaat 1 mei feestje. We krijgen een bord met worsten, spiesen, hamburgers en spek, feta, salade, brood en natuurlijk raki. Het smaakt ons voortreffelijk en ook ons hondje, dat we Nisi hebben gedoopt, wordt flink verwend.

Stukken worst en hamburgers worden haar toegeworpen, waarschijnlijk meer dan ze sinds lange tijd heeft gegeten. Op een gegeven moment is al het eten haar te veel en gaat ze moe en voldaan, en een beetje kokhalzend, bij onze rugzakken liggen en doet een dutje.

Na flink te hebben gegeten en wat van het feest genoten te hebben bedanken we onze gastheer, pakken onze rugzak weer op en zwaaien iedereen gedag. Even leek het erop dat Nisi hier wel zou blijven, eten en aandacht in overvloed, maar als ze ziet dat wij met onze rugzak klaar staan om te vertrekken loopt ze weer

achter ons aan. Ik krijg nog een tasje met vlees en botten mee voor onderweg en we vertrekken richting Edessa.

Als we de stad binnen lopen trekken we veel bekijks, twee grote mannen met een rugzak en een klein bruin hondje ernaast...

Zo is het plaatje wel compleet maar we weten dat we vandaag afscheid van haar moeten nemen, meenemen op een hotelkamer zal niet lukken, alleen hoe dat weten we nog niet.

In het centrum wordt ik aangesproken door een man, hij vindt het zo'n leuk gezicht wij twee met dat hondje. Als ik hem vraag of hij misschien het hondje zou willen hebben valt alles op zijn plaats.

Een vriend van hem heeft een opvang voor zwerfhonden en na een telefoontje, 5 minuten wachten en 15 minuten lopen komen we aan bij de opvang waar we Nisi, toch wel met wat weemoed, achterlaten.

De hond had ons uitgekozen, God mag weten met welk doel.

Op 3 mei hebben we een rustdag in Edessa, we lopen inmiddels flink voor op ons schema doordat we verschillende dagen een dubbele afstand hebben gelopen. De oude naam voor Edessa is ook wel Vodena, wat water betekent. Vanuit de bergen komen diverse stroompjes hier bij elkaar en worden door de stad geleid.

Edessa is op een klif gebouwd en waar deze ophoudt stort het water naar beneden in wat men de grootste waterval van de Balkan noemt. We lopen door de oude stad en bekijken de watervallen die inderdaad de moeite waard zijn.

Het water stort met geweld naar beneden, de waternevel stuift rond ons hoofd en van bovenaf hebben we een mooi uitzicht over de vlakke richting Thessaloniki.

We zijn op zoek naar het busstation, morgen willen we een uitstapje maken de stad uit en willen alvast weten hoe laat de bus vertrekt. Dan staan we ineens voor de opvang waar we gisteren Nisi hebben achtergelaten.

Toevallig is de man van de opvang er ook en hij wenkt ons, vanachter de glazen deuren kijken we nog een laatste keer naar onze kleine vriendje voor 1 dag, het ga je goed!

Het busstation hebben we niet kunnen vinden, we lopen naar de tourist information in het park bij de watervallen waar ze ons wellicht verder kunnen helpen.

De dame achter de balie vraagt in het Engels waar we vandaan komen en als we Nederland zeggen begint ze met een Vlaamse tongval tegen ons te praten.

We krijgen de nodige informatie, het is makkelijker met de trein te reizen, sneller en comfortabeler dus gaan we op zoek naar het treinstation.

We vinden het station wat in de film "de 100-jarige" niet zou misstaan en we checken de vertrektijden.

De rest van de dag verloopt rustig, beetje lezen, beetje luieren, een beetje eten en op tijd slapen.

Morgenvroeg om half 8 vertrekt onze trein.

De volgende ochtend staan we op tijd op en lopen richting station. Onderweg kopen we een broodje en een sapje, de wachtruimte van het station is onze ontbijtzaal.

De oude dieseltrein is op tijd en 3 kwartier later rijden we Veria binnen. De bus staat al te wachten en we stappen in richting centrum.

Volgens de verhalen die we onderweg over deze stad hebben gehoord zou hier veel te zien zijn.

We lopen wat door het centrum waar volgens de overlevering Paulus nog heeft gepreekt.

We zien een Christelijk monument met de treden waar hij op heeft gestaan, op de achtergrond staat de minaret van de moskee, wat vroeger wel mogelijk was in een stad bestaat tegenwoordig schijnbaar niet meer, verdraagzaamheid en tolerantie.

Na Veria pakken we de bus naar Vergina waar we de graftombe van Phillippus, de vader van Alexander, bezoeken en het bijbehorend museum.

Dit zijn een van de mooiste bezienswaardigheden die we tot nog toe hebben gezien.

Op de terugweg met de trein lachen we om de machinist, bij iedere bocht en tunneltje laat hij de claxon van de locomotief horen, of misschien heeft hij wel een trauma opgelopen...

Op 5 mei beginnen we aan een rustige wandeling vanuit Edessa richting de grote vlakke die we van bovenaf al hebben gezien.

Onze eindplaats is Profitis Ilias waar we nog een keer proberen te kamperen, dan hebben we tenminste niet voor niets alles meegesjouwd.

We lopen door Edessa langs de klif naar beneden en komen bij de oude stad, mooi om te zien hoe deze stad

met de poorten beneden aan de klif was gelegen.

Verder de vlakke op zien we weer boomgaarden en velden, het is hier een vruchtbare streek.

Om half elf is het al 24 graden, het wordt een warme dag vandaag.

Tussen de middag maken we soep en rusten wat in de schaduw.

Als we op het eind van de middag het dorpje binnen lopen lijkt dit uitgestorven. Volgens het boekje zouden hier winkels, bars en restaurants moeten zijn, allemaal in meervoud, maar we ontdekken 1 winkel waar de eigenaresse ons vriendelijk helpt.

Als we informeren naar een slaapplek, tegen beter weten in inmiddels, zegt ze die niet te kennen.

Kamperen kan hier ook niet maar er is wel een hotel, zo'n 40 kilometer verderop.

Gelukkig weet haar zoon raad en neemt ons mee naar een kampeerplek. De plek ligt in de schaduw van grote bomen, het is een mooi vlak stuk grasland en er is water, kortom de ideale kampeerplek. Alleen is deze plek het plaatselijke speelplantsoen midden in het dorp.

Na een onrustige nacht met heel veel geblaf van honden en een slaapmatje wat leeg loopt sta ik om 6 uur op. Michiel is ook wakker en heeft ook half geslapen, we zijn te goed gewend in al die hotels van de afgelopen tijd!

We ontbijten met noedelsoep, het opruimen en inpakken duurt langer als je hebt gekampeerd en rond 9 uur beginnen we aan de wandeling van vandaag.

Deze gaat voor de zoveelste dag weer door boomgaarden, het begint een beetje saai te worden maar over het algemeen hebben de routemakers goed hun best gedaan een mooie afwisselende route te maken.

Na een hele dag over de vlakke gelopen te hebben vinden we tegen het einde van de dag onze eindbestemming.

Een aantal restaurants liggen op een mooie plek aan een riviertje, het is er nog rustig en we vragen of we misschien op een veldje achter een van de restaurants mogen kamperen maar dat zit er niet in.

We eten dan maar wat in een van de restaurants en plaatsen onze tarp op het sportveld vlakbij.

Morgen 7 mei lopen we naar Giannitsa waar we weer een hotel kunnen vinden.

Vanochtend zijn we weer vroeg wakker, slapen op een matje gaat toch niet meer zo lekker. Het was warm afgelopen nacht en we hadden wat last van muggen.

De lucht is dreigend en we pakken snel onze spullen in. Na een kop koffie en een sesamreep lopen we aan. De route gaat, hoe kan het ook anders, weer door boomgaarden en na 1 ½ uur komen we in een dorp waar we stoppen voor een kop koffie en wat eten.

We raken aan de praat met een Griek die naast ons zit. De meeste conversaties komen vaak niet verder dan "waar ga je heen, waar kom je vandaan en de familie die in het buitenland werkt of heeft gewerkt".

Zo ook dit gesprek maar de man biedt wel spontaan aan onze rekening te betalen!

Als we verder lopen breekt de zon dan toch door en we besluiten onze natte spullen te laten drogen. Het waait een beetje en binnen een half uurtje is alles weer droog en ingepakt.

Nu de zon flink schijnt is het meteen warm, we schatten een dikke 26 graden en nu is het ook nog broeierig dus niet echt plezierig lopen met een zware rugzak.

Rond 14 uur komen we aan in Giannitsa, een redelijk grote stad en onze laatste grote halte voor Thessaloniki.

We hebben nog één week te gaan en zijn op weg naar de eindstreep, letterlijk en figuurlijk.

De reis is geweldig, het landschap behalve de laatste dagen prachtig en afwisselend.

We hebben de afgelopen tijd veel gezien en beleefd en zullen deze reis koesteren, maar we verlangen er allebei wel weer naar om richting huis te gaan.

Morgen gaan we naar Pella, de oude hoofdstad van Macedonië, en slapen nog 1 nacht in Giannitsa.

Daarna hebben we nog drie dagen om in Thessaloniki te komen waar we de rest van de tijd zullen doorbrengen.

Op 8 mei laten we onze rugzak op de hotelkamer staan, na het ontbijt lopen we met alleen een tasje met water en fruit richting Pella, van daaruit zullen we met de bus terug reizen naar Giannitsa.

Het is een wandelingetje van 12 kilometer, voor ons voortaan goed te doen.

Onderweg zien we velden met druiven, erwten en er zou hier ook katoen moeten groeien maar we zien alleen kale velden en af en toe een pluk aan een doornstruik.

We komen een Engelse jongeman tegen, onze éérste ontmoeting met een wandelaar die op dezelfde route loopt, in 4 weken tijd.

Hij loopt van Istanbul richting Engeland en heeft hiervoor een half jaar uitgetrokken. In ieder geval loopt hij richting de mooie natuur en ook wat vriendelijkere mensen. Mensen die zelf niet veel hebben maar daardoor lijkt mij wel meer geneigd zijn te delen met anderen. In Pella aangekomen gaan we eerst naar het museum waar wat mooie mozaïeken te zien zijn. Er loopt een ouder Frans stel rond, zij is bezig van alle bezienswaardigheden in iedere vitrine foto's te maken. Hij loopt een beetje verloren rond en heeft duidelijk al lang genoeg achter zijn vrouw aangelopen en gaat ergens op een bankje zitten. We bekijken de mozaïeken en voor de rest zien we in het museum meer van hetzelfde, we raken een beetje "oudheidverzadigd" lijkt het. Na het museum gaan we de opgravingen bekijken van wat eens de trotse hoofdstad was. Er is pas een klein gedeelte onderzocht, een groot deel van de oude stad ligt onder de nieuwe bebouwing en het lijkt ons niet dat de Grieken een nieuwe stad gaan afbreken om een oude stad te onderzoeken. Bovendien ontbreekt het Griekenland ook aan de financiële middelen...We zien bij bijna elk bouwproject een bord staan waarop vermeld staat wat er gebeurt of staat te gebeuren. Op elk bord zien we ook de vlag van de Europese Unie met een bedrag aan subsidie erachter. Ook bij deze opgraving zien we het Franse stel weer rondlopen, wij zijn hier echter ook weer redelijk snel uitgekeken en we proberen de eerst volgende bus terug te nemen naar Giannitsa. Wat deze reis ook opvalt is hoeveel mensen weten van het Nederlandse voetbal. Zowel in Albanië, Macedonië als in Griekenland is vaak het eerste wat men zegt, als je vertelt dat je uit Nederland komt, Johan Crujff, van Basten, Gullit... Zo gaat het ook met "onze" buschauffeur die ons terugbrengt naar de stad waar we nog wat rondwandelen en gaan eten. Omdat we vandaag de wandeling van morgen al hebben gedaan pakken we morgen de bus en starten we in Pella. 9 mei, gisterenavond hebben we alvast ingecheckt voor de vlucht van donderdag, nog zes dagen te gaan, dat is alvast geregeld. Gisteren hebben we ook ontdekt dat de bushalte naar Pella zo'n 20 meter van ons hotel afluigt. Na het uitchecken en ontbijt lopen we het hotel uit en wachten tot het kaartjeskantoor opengaat. De man die de kaartjes moet verkopen heeft zich schijnbaar verslapen want de bus komt er al aan en we stappen in zonder kaartje. Even verderop stopt de bus en de chauffeur maakt duidelijk dat ik er uit moet en bij een winkeltje even een kaartje moet halen, dat scheelt toch al gauw 1 euro met een kaartje in de bus, toch aardig van de chauffeur. In Pella stappen we uit, het is warm en bewolkt, drukkend weer. Als we op de route even pauzeren is zelfs de stilte om ons heen drukkend, er zit onweer in de lucht. Laten we hopen dat het overwaait en dat we nog een laatste keer kunnen kamperen. Na 12 kilometer vinden we vroeg in de middag onze kampeerplek aan de rivier, het ziet er goed uit, mooie vlakke stukken, onder de bomen en water dichtbij, alleen jammer van de muggen. Het weer blijft dreigend maar na een klein buitje lijkt het op te klaren. Er is een auto aan komen rijden die vlakbij stopt. De man stapt uit en loopt wat rond, hij gaat een dutje doen in zijn auto en straks weer verder rijden. We zullen straks de tarp maar opzetten, een flink kampvuur maken en hopen dat we kunnen slapen, onze tarp heeft helaas geen muskietennet. Op 10 mei sta ik gebroken op, wat een nacht. De plek die we hadden uitgekozen was perfect, mooi beschut tegen de wind, uit het zicht, vlakbij taps voor water maar wat een ellende! De muggen hebben mij zo'n beetje de halve nacht wakker gehouden, op een gegeven moment ben je in een fase aanbelandt dat je gewoon je blote arm offert zodat de muggen je in ieder geval even met rust laten maar helaas. De bloeddorstige wezens waren hier niet mee tevreden. Tel daarbij op dat mijn slaapmatje lek of kapot is dan weet je hoe mijn nacht is geweest. Om zes uur ben ik maar opgestaan en heb het restant van het kampvuur van gisterenavond nieuw leven ingeblazen. Michiel is inmiddels ook opgestaan en heeft eenzelfde nacht als ik doorgemaakt. Na de koffie en ontbijt, wederom in het gezelschap van de muggen, hebben we onze spullen maar ingepakt. Het heeft vannacht nog geregend dus alles is nat maar hopelijk kunnen we straks alles even laten uitwaaien. Vandaag zijn we de 500 kilometer gepasseerd, dit zijn gelopen kilometers van de route en alle extra's die we hebben gedaan terwijl de GPS aanstond, toch wel een prestatie!

We slapen vanavond in een hotel in Gefira, lekker douchen en wat kleren wassen en morgen 25 kilometer te voet naar de één na laatste stop voor Thessaloniki, de stad Oriokastro.

Als we de volgende ochtend vroeg opstaan beginnen we aan de wandeling.

Het landschap is de laatste dagen niet veel meer verandert, we zijn moe en het begint te regenen.

Net niet hard genoeg om de poncho uit te pakken maar wel hard genoeg om er nat van te worden.

We hebben de hele reis trouwens fantastisch weer gehad.

De eerste dagen in Albanië was het 's ochtends nog fris en hadden we een vest aan, later op de dag kwam het voorjaarszonnetje erbij en was het lekker aangenaam.

We kregen het ook wel warm van het klimmen en dalen en de af en toe spannende stukken van de route waar we overheen moesten.

Later in Macedonië hebben we genoten van de zon die al wat vaker begon te schijnen en ook al sterker was geworden en in Griekenland was het af en toe bijna te warm om te wandelen met de zware rugzak.

Maar we mogen niet klagen, we hebben in alle dagen dat we hebben gewandeld niet 1 keer de regenjas aangehad en zelfs onze poncho zit nog nieuw in de verpakking!

Het laatste stuk van de route is weer de moeite waard, we lopen de heuvels in en tussen pijnbomen en cipressen lopen we de stad binnen.

Oriokastro is een rijke voorstad van Thessaloniki, hier is niet veel te merken van de crisis.

We vinden ons hotel en rusten wat uit van de lange tocht van vandaag.

's Avonds drinken we een biertje in een kroeg tegenover het hotel en eten we bij het Italiaans restaurant ernaast, vooral niet te veel meer lopen nu.

We lezen nog wat en dan gaat weer op tijd het licht uit.

Op 12 mei hebben we onze laatste wandeldag.

We volgen de route door de heuvels aan de noordkant om Thessaloniki heen, we horen geen enkel geluid van de stad maar hebben wel bijna constant een uitzicht op deze metropool.

De laatste kilometers worden allebei wat stiller, ik overdenk de afgelopen weken en weet zeker dat Michiel dit nu ook doet.

Onze laatste halte van deze reis is de bushalte vanwaar we richting centrum rijden. De hele weg door de stad lopen zou niet prettig zijn en als we in de bus zitten kan ik dat alleen maar onderschrijven.

Thessaloniki is een grote stad en daar moeten we weer even aan wennen.

Onze reis loopt ten einde.

Heel snel hebben we alle twee besloten dat als we zouden willen gaan lopen het snel moest gebeuren en als ik nu terugkijk is het ook allemaal heel snel weer voorbij.

Onderweg zijn we niets materieels kwijtgeraakt en hebben we geen onenigheid gehad.

We hebben alle twee tijden gehad in ons zelf gekeerd, nadenkend, luisteren naar het ritme van je hart, het ritme van je ademhaling.

Spannend ook of we door de pijn in Michiel's been wel door zouden kunnen, ik hoor nog de lichte zuchten van pijn achter me op een berghelling.

Maar we hebben het gehaald, wij die ons vooraf geen doel hadden gesteld maar gaandeweg er toch achterkwamen dat het enige doel het eindpunt Thessaloniki was, en dat hebben we gehaald.

We zijn op 12 april begonnen op de Rruga Egnatia en slapen nu in een hotel aan de Odos Egnatia.

We hebben in 1 maand de route van de oude Via Egnatia gevolgd en zijn van West naar Oost dor de Balkan getrokken,

We hebben ruim 575 kilometer gelopen van Durres in Albanie naar Thessaloniki in Griekenland.

Een bijzondere reis door drie landen, totaal verschillend qua landschap, cultuur en bevolking.

Een bijzondere ervaring.